

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zastoupené JUDr. Helenou Kubecovou, advokátkou, se sídlem Masarykovo nám. 35, Brandýs nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2009, č. j. 44 Ca 82/2009 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Heleně Kubecové, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobkyně a náhradě hotových výdajů částka ve výši 3481 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Dne 17. 7. 2009 došlo České správě sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) podání M. D. ze dne 3. 6. 2009 označené jako „Žaloba o určení povinnosti vyplacení odškodného - žaloba proti rozhodnutí“. V textu žalobkyně uvedla, že podává žalobu proti rozhodnutí z důvodu, že bylo nesprávně rozhodnuto, neboť byla i s rodinou v období 1944 - 1945 pronásledována německou armádou, před kterou se ukrývali v katastrofálních podmínkách. Její otec A. H. - H. byl nasazen v pracovním táboře v Bistré - Hanušovce Petič od roku 1942 do roku 1943, žalobkyně se pak ukrývala se svojí rodinou

do roku 1945. V závěru svého podání žalobkyně uvedla, že žádá o vydání osvědčení podle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb.

Uvedená žaloba byla přípisem žalované z 23. 7. 2009 předložena Krajskému soudu v Praze s poukazem na to, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalované, kterým byla částečně zamítnuta žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2009 bylo žalobkyni uloženo, aby svoji žalobu doplnila ve dvojím vyhotovení tak, že uvede, proti kterému rozhodnutí žalobu podává, čeho se žalobou domáhá, důvody podání žaloby a zároveň byla vyzvána, aby předložila soudu kopii rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K doplnění žaloby byla žalobkyni stanovena lhůta 15 dnů. Uvedené usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 25. 9. 2009. Na výzvu soudu žalobkyně reagovala podáním, které krajskému soudu došlo dne 2. 10. 2009, v němž uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím, že jí nebyla vydána poskytnutá peněžní částka podle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb. ze dne 18. 5. 2009 a tímto požádala o zvýšení příspěvku k důchodu. V dalším připojeném podání žalobkyně uvedla, že žalovaná rozhodla o její žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., neuvedla však, jak bylo žalovanou rozhodnuto a rovněž neoznačila rozhodnutí žalované. Dále zopakovala, že se ukrývala v období od 1. 7. 1944 do 10. 1. 1945 z rasových důvodů a v nevyhovujících podmínkách.

Usnesením Krajského soudu v Praze z 2. 11. 2009, č. j. 44 Ca 82/2009 - 10, byl návrh odmítnut a dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého usnesení krajský soud poukázal na to, že ze žaloby nebylo patrné, proti jakému rozhodnutí žalované žalobkyně podává žalobu a k žalobě rozhodnutí připojeno nebylo, byla proto žalobkyně vyzvána usnesením ze 17. 9. 2009 k doplnění žaloby a předložení kopií rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně, proti kterým byla žaloba podána. Na výzvu soudu žalobkyně odpověděla dopisem, ve kterém uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím, že jí nebyla vydána poskytnutá peněžní částka a žádala o zvýšení příspěvku k důchodu. Žalobou napadené rozhodnutí žalované nepřipojila. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na výzvu soudu žalobu požadovaným způsobem nedoplnila a v řízení se nedalo pokračovat, protože ze žaloby nelze zjistit, čeho se žalobkyně domáhá a rozhodnutí žalované nepřipojila, nezbylo soudu než návrh odmítnou podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž pouze uvedla, že jako dítě se v II. světové válce ukrývala z toho důvodu, že je bombardovali, pálili jim baráky, brali je do vagonů, týrali je, brali je do tábora na nucené práce, proto se ukrývala okolo Hanušovce nad Topĺou v lesích, po vesnicích a kde se dalo od 1. 7. 1944 do 10. 1. 1945. Její otec na následky týrání od Němců po válce zemřel 19. 1. 1946. Proto není spokojena s rozhodnutím žalované ohledně peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.

K žádosti stěžovatelky byla usnesením Krajského soudu v Praze z 11. 2. 2010, č. j. 44 Ca 82/2009 - 22, ustanovena stěžovatelce k ochraně jejích práv zástupkyně JUDr. Helena Kubecová, advokátka, se sídlem v Brandýse nad Labem. Dalším usnesením Krajského soudu v Praze z 3. 3. 2010 , č. j. 44 Ca 82/2009 - 24, byla zástupkyně

stěžovatelky vyzvána, aby doplnila kasační stížnost o konkrétní důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a to ve lhůtě 30 dnů.

Podáním z 8. 4. 2010 zástupkyně stěžovatelky doplnila kasační stížnost tak, že popsala průběh řízení před správním orgánem a před krajským soudem (mimo jiné uvedla, že rozhodnutím žalované z 18. 5. 2009 byla stěžovatelce přiznána jednorázová peněžní částka ve výši 60 000 Kč za dobu jejího tvrzeného ukrývání z rasových důvodů od 29. 8. 1944 do 19. 1. 1945 a ve vztahu ke zbývajícímu období stěžovatelkou tvrzeného ukrývání, předcházejícímu den 29. 8. 1944 a následující po dni 19. 1. 1945, zůstalo v účinnosti rozhodnutí žalované z 27. 11. 2007). Pokud jde o důvody podání kasační stížnosti zástupkyně stěžovatelky doplnila kasační stížnost o následující důvody kasační stížnosti, a to: „ - z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, - z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že tvrzením týkajícím se ukrývání v době II. světové války uvedla stěžovatelka v kasační stížnosti námitky, které směřují proti rozhodnutí žalované, nikoliv však proti kasační stížností napadenému usnesení krajského soudu. Krajský soud napadeným usnesením návrh odmítl a nerozhodoval tedy meritorně. Skutečnosti, kterými stěžovatelka odůvodnila kasační stížnost, měla uplatnit již v žalobě. Bylo na stěžovatelce, aby v žalobě jasně vymezila, proti kterému rozhodnutí její podání směřuje, a specifikovala, z jakých důvodů toto rozhodnutí napadá. Stěžovatelka však rozsah přezkumu takto nevymezila a žalobu nedoplnila ani na výzvu soudu požadovaným způsobem. Jestliže stěžovatelka v řízení před krajským soudem nevymezila, proti jakému rozhodnutí její žaloba směřuje, trpěla tato žaloba takovou vadou, která znemožnila krajskému soudu projednat věc meritorně. Nebylo-li soudem rozhodnuto ve věci samé, ale návrh byl odmítnut podle § 37 odst. 5 s. ř. s., není ani předmětem řízení o kasační stížnosti zabývat se stěžovatelkou uplatněnými důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., přičemž stěžovatelka ani neuvedla žádnou konkrétní námitku, kterou by bylo možno podřadit těmto ustanovením. Kasační stížnost se tedy opírá o důvody, které se nevztahují k napadenému usnesení, neboť krajský soud se těmito otázkami nezabýval, když nerozhodoval ve věci samé z důvodu, že z žaloby stěžovatelky nebylo možné zjistit, čeho se domáhá, a v řízení se z tohoto důvodu nedalo pokračovat. Žalovaná proto shrnula, že tvrzení stěžovatelky uvedená v kasační stížnosti směřují proti rozhodnutí žalované, které však nebylo předmětem soudního přezkumu. Stěžovatelka se naopak nevyjádřila k tomu, v jakých skutečnostech spatřuje pochybení soudu a v kasační stížnosti tak uvádí důvody, které jdou mimo rámec napadeného soudního rozhodnutí. Pouze pro úplnost žalovaná uvedla, že pokud by byl tvrzený nárok posuzován meritorně, pak ani při zhodnocení stěžovatelkou v kasační stížnosti tvrzené

doby ukrývání od 1. 7. 1994 do 10. 1. 1945 by nebylo možné stěžovatelce přiznat vyšší částku, než která jí byla přiznána rozhodnutím z 18. 5. 2009, tj. 60 000 Kč, neboť se stále jedná o období delší než 3 měsíce, ale současně kratší než jeden rok. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právního zástupce ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelkou uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Především nutno uvést, že předmětem přezkumu je usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro neodstranění vad žaloby. Bylo proto na stěžovatelce, aby namítala nezákonnost uvedeného rozhodnutí. Takovouto nezákonnost však stěžovatelka netvrdí, ve své kasační stížnosti pouze poukazuje na to, že se za II. světové války jako dítě ukrývala, a projevuje nespokojenost s výší částky, která jí byla rozhodnutím žalované přiznána. Ani v doplnění kasační stížnosti z 8. 4. 2010 pak stěžovatelka neuvádí, v čem konkrétně spatřuje pochybení krajského soudu, pouze cituje ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že došlo k odmítnutí žaloby, bylo možno podat kasační stížnost především podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak vůbec nepřipadá v úvahu, protože krajský soud věcně nepřezkoumával rozhodnutí žalované, které ostatně stěžovatelka vůbec neoznačila a nepředložila, takže krajský soud ani neměl co přezkoumávat. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pak stěžovatelka nijak nespecifikovala, podle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí krajského soudu uvedenou vadou netrpí, protože z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud přistoupil k odmítnutí žaloby. Krajský soud k odmítnutí žaloby zcela důvodně přistoupil po té, co stěžovatelka k výzvě soudu ve stanovené lhůtě neodstranila vady podání (žaloby) a nepředložila rozhodnutí žalované, které bylo žalobou napadeno (uvedené rozhodnutí žalované ostatně soudu nebylo předloženo dosud).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Praze a kasační stížnost jako nedůvodnou proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Lze přitom dodat, že z vyjádření samotné stěžovatelky vyplývá, že jejímu nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky za jí uvedenou dobu ukrývání bylo žalovanou zcela vyhověno, takže není zřejmé, v čem by měla spočívat nezákonnost rozhodnutí žalované.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení neuplatňovala.

Usnesením krajského soudu byla zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Helena Kubecová. Ustanovená advokátka ve vyčíslení výše své odměny za zastupování stěžovatelky uvedla, že bylo učiněno 6 právních úkonů, a to: první porada s klientem dne 10. 3. 2010 od 13:35 hod. do 15:40 hod. - přesahující dvě hodiny (požaduje odměnu za dva právní úkony), nahlížení do spisu u žalované dne 17. 3. 2010 v době od 9:00 hod. do 11:45 hod., tj. doba přesahující dvě hodiny (účtována je odměna za dva právní úkony), jízdné z Brandýsa nad Labem do sídla žalované v Praze 5 na vzdálenost 34,5 km po 5,22 Kč za 1 km jízdy, tj. celkem jízdné 180 Kč, náhradu za ztrátu času 2 x 30 minut, tj. celkem 200 Kč, nahlížení do spisu u krajského soudu dne 17. 3. 2010 v době od 13:00 hod. do 13:40 hodin (požadována je odměna za jeden právní úkon), jízdné ke krajskému soudu a zpět do Brandýsa nad Labem na vzdálenost 38,5 km po 5,22 Kč za 1 km jízdy, tj. celkem 201 Kč, náhradu za ztrátu času 3 x 30 minut, celkem 300 Kč, sepsání a podání kasační stížnosti (účtován je jeden právní úkon), šest režijních paušálů po 300 Kč, celkem bez DPH 15 281 Kč s 20% DPH 18 337 Kč.

Při rozhodování o výši odměny ustanovené advokátky posoudil Nejvyšší správní soud věc následovně: především nutno uvést, že podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), mimosoudní odměna náleží za každý z uvedených úkonů právní služby, nikoliv za právní úkony, jak zástupkyně stěžovatelky požaduje. Za první poradu se stěžovatelkou včetně převzetí a přípravy zastoupení při ustanovení zástupkyně soudem náleží ustanovené zástupkyni odměna za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu v částce 2100 Kč. Při této první poradě s klientem není rozhodující délka uvedené porady, takže i když v daném případě podle zástupkyně první porada přesahovala dobu dvou hodin, není důvodu přiznávat odměnu za dva úkony právní služby, jak ustanovená zástupkyně požaduje. Nahlížení do spisu, ať již u žalované nebo u krajského soudu se nepovažuje za úkon právní služby, za který by náležela odměna podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že v daném případě bylo předmětem přezkumu usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro neodstranění vad podání, lze považovat nahlížení do správního spisu u žalované za zcela bezdůvodné, a proto Nejvyšší správní soud nejen že nepřiznal odměnu za nahlížení do správního spisu, ale ani náhradu jízdného automobilem ustanovené zástupkyně a náhradu za ztrátu času. Rovněž nahlížení do spisu krajského soudu nelze považovat za úkon právní služby, za který by náležela ustanovené zástupkyni odměna podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Uvedené nahlížení do spisu lze však považovat za důvodné v rámci přípravy zastoupení, a proto v tomto případě byla zástupkyni stěžovatelky přiznána náhrada jízdného za použití osobního automobilu v částce 201 Kč a náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 advokátního tarifu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupkyni stěžovatelky náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu by ustanovené zástupkyni náležela odměna za doplnění kasační stížnosti. Protože však toto písemné podání pouze popisuje průběh správního a soudního řízení a doplnění kasační stížnosti k výzvě krajského soudu se omezuje pouze na citaci ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. bez jakékoliv bližší konkretizace důvodů namítajících nesprávnost rozhodnutí krajského soudu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že za takovéto nic neříkající doplnění kasační stížnosti

nelze odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu přiznat. Takto vypočtenou částku Nejvyšší správní soud zvýšil v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. o 20 %, neboť zástupkyně stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tak zástupkyni stěžovatelky byla přiznána částka 3481 Kč jako odměna za zastupování a náhradu hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu